

Udskriftsdato: 13. december 2025

FOU nr 2011.1301 (Gældende)

## 2011 13-1. Sagsbehandlingstiden i Vurderingsankenævn København

---

Ministerium: Folketinget

### Opfølgning / Opfølgning til

VEJ nr 11740 af 04/12/1986 § 206, 207 og 208

## 2011 13-1. Sagsbehandlingstiden i Vurderingsankenævn København

### Resumé

Et revisionsselskab klagede i 2010 på vegne af en forsyningsvirksomhed til ombudsmanden over sagsbehandlingstiden i Vurderingsankenævn København. Revisionsselskabet var utilfreds med at nævnet endnu ikke havde færdigbehandlet sagerne om vurderingen pr. 1. oktober 2006 af 5 ejendomme der tilhørte forsyningsvirksomheden. Nævnet modtog klagerne i marts 2008 og oplyste under ombudsmandens behandling af sagen at de 5 sager kunne forventes afsluttet i midten af 2011. Herved ville sagsbehandlingstiden i nævnet blive over 3 år.

Ombudsmanden afsluttede sin behandling af revisionsselskabets klage før vurderingsankenævnet havde færdigbehandlet de 5 sager. Han udtalte at sagsbehandlingstiden i nævnet, medregnet nævnets prognose for hvornår sagerne kunne afsluttes, var klart uacceptabel.

Vurderingsankenævnet oplyste at der var problemer med sagsbehandlingstiden i alle landets vurderingsankenævne. Der var sket en markant stigning i antallet af klagesager i nævnene. Nævnene var derfor gået sammen om at behandle de ældste sager på landsplan først.

Ombudsmanden udtalte sig om nævnenes tilrettelæggelse af sagsbehandlingen og deres prioritering af sagerne under de givne vilkår. Han kunne ikke kritisere at de ældste sager i landet blev behandlet først. Han kunne heller ikke kritisere at Vurderingsankenævn København havde afvist at behandle forsyningsvirksomhedens 5 klagesager før andre (ældre) sager.

Ombudsmanden udtalte sig også om pligten til at give underretning om sagsbehandlingstiden i en situation som den vurderingsankenævnene var i.

De oplysninger som ombudsmanden fik af vurderingsankenævnet om forholdet mellem antallet af klagesager og nævnets ressourcer, bevirkede at ombudsmanden besluttede at rejse en sag af egen drift over for Skatteministeriet om sagsbehandlingstiderne i landets 15 vurderingsankenævne.

(J.nr. 2010-1882-2001)

### Ombudsmandens udtalelse

#### ”Sagsbehandlingstiden

Der er ikke i forvaltningsloven fastsat generelle bestemmelser om en myndigheds sagsbehandlingstid. Spørgsmålet om hvornår den forløbne tid overskrider det acceptable, kan derfor ikke besvares generelt. En nærmere bedømmelse af den samlede sagsbehandlingstid kræver en vurdering af den pågældende sags art og eventuelt også sagens konkrete omstændigheder. Der må således f.eks. tages hensyn til i hvilken udstrækning en konkret behandling af sagen har krævet indhentelse af (yderligere) oplysninger eller gennemførelse af andre tids- og ressourcekrævende processkridt, om sagens afgørelse – når sagen i øvrigt er klar til afgørelse – er mere eller mindre kompliceret, og om sagen af hensyn til parten eller andre private eller offentlige interesser må anses for mere eller mindre hastende. Ligeledes kan en sag give anledning til mere generelle eller principielle overvejelser som kan betyde en længere samlet sagsbehandlingstid.

Derimod kan der efter min opfattelse ved vurderingen af den generelt acceptable sagsbehandlingstid på et område ikke tages hensyn til myndighedens (og medarbejdernes) subjektive forhold da vurderingen må hvile på et objektivt grundlag. At myndigheden således i almindelighed har utilstrækkelige ressourcer, eller at der på et sagsområde kommer flere sager end forventet, kan således nok for myndighedens medarbejdere være subjektivt undskyldende momenter, men det kan ikke bevirke en forlængelse af den tid som må anses for en i almindelighed acceptabel sagsbehandlingstid på området.

Vurderingsankenævn København skrev i et brev af 16. juli 2009 til selskab (A) at nævnet som udgangspunkt behandlede sagerne efter hvornår de var modtaget fra SKAT. På daværende tidspunkt behandlede nævnet sager modtaget i nævnet i juni 2007. Nævnet oplyste at selskab (B)'s sager endnu ikke var tildelt en sagsbehandler, og at der måtte forventes en yderligere sagsbehandlingstid på 9 måneder.

Nævnet skrev derudover i et brev af 22. januar 2010 til selskab (A) at det grundet et meget stort antal klager endnu ikke havde været muligt at behandle klagerne fra selskab (B). Nævnet oplyste at det ville ske hurtigst muligt, men at der måtte forventes at gå mindst 1 år inden sagerne var parate til at blive forelagt nævnet.

Nævnet henholdt sig i et brev af 12. februar 2010 til sit brev af 22. januar 2010.

Derudover afviste nævnet i et brev af 23. april 2010 at opprioritere sagerne vedrørende de 5 ejendomme tilhørende selskab (B). I den forbindelse gav nævnet selskab (A) en nærmere forklaring på hvordan nævnets sagsbehandling og sagsafvikling var tilrettelagt i lyset af den store sagsmængde der var til behandling i nævnet, og de vilkår nævnet arbejdede under.

Der blev desuden den 6. juni 2010 afholdt et møde mellem nævnet og selskab (A) hvor sagsbehandlingstiden i nævnet og selskab (B)'s sager blev diskuteret.

Vurderingsankenævn København modtog fra SKAT i dagene fra den 3. til den 11. marts 2008 klagesagerne vedrørende selskab (B)'s 5 ejendomme. Fra nævnet modtog klagesagerne i første halvdel af marts 2008, og indtil nu har nævnets sagsbehandlingstid været mere end 3 år. (Nævnet har derudover oplyst at det forventer at de 5 sager vil blive forelagt for nævnet medio 2011). Det fremgår af nævnets udtalelse til mig at nævnet ikke har foretaget yderligere sagsbehandlende tiltag i sagerne end dem der er anført i sagsfremstillingen.

Den offentlige ejendomsvurdering af landets faste ejendomme finder sted hvert andet år. Det følger af § 1 i ejendomsvurderingsloven (lovbekendtgørelse nr. 740 af 3. september 2002) at ejerboliger vurderes i ulige år, mens andre ejendomme vurderes i lige år. Da selskab (B)'s sager ikke vedrører ejerboliger, er der foretaget offentlig ejendomsvurdering i lige år. Denne sag vedrører ejendomsvurderingen pr. 1. oktober 2006 for selskab (B)'s 5 ejendomme.

Ejendomsvurderingen bruges bl.a. som grundlag for beregning af ejendommens grundskyld (§ 1, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 1006 af 26. oktober 2009 om kommunal ejendomsskat) og for så vidt angår ejerboliger mv. som beregningsgrundlag for ejendomsværdiskatten for ejendommen (§ 4 a, stk. 1, nr. 1, i ejendomsværdiskatteloven, lovbekendtgørelse nr. 912 af 22. august 2008).

Det er min opfattelse at Vurderingsankenævn Københavns sagsbehandlingstid i perioden fra nævnet i dagene fra den 3. til den 11. marts 2008 modtog klagerne i de 5 sager fra SKAT, til nævnets prognose for hvornår sagerne kan forventes afsluttet (medio 2011), er klart uacceptabel.

Jeg har gjort Vurderingsankenævn København bekendt med min opfattelse.

### **Mål for sagsbehandlingstiden**

Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 73 af 4. juni 1997 beskriver hvordan en myndighed bør tilrettelægge sagsbehandlingen. Det fremgår af skrivelsen at det er hensigtsmæssigt at myndigheden opstiller

nærmere målsætninger for hvor hurtigt myndigheden tilstræber at kunne behandle sine sager. Hvor der gør sig særlige forhold gældende, kan en myndighed dog undlade at opstille mål for sagsbehandlingstider.

Vurderingsankenævn København oplyste i sin udtalelse af 27. august 2010 til mig at nævnet på det tidspunkt havde over 2.700 uafsluttede sager. Heraf angik de 650 vurderingen pr. 1. oktober 2006. Nævnet oplyste også at sagsbeholdningen havde været kraftigt stigende i de sidste par år.

Nævnets udgangspunkt er at klagerne behandles i den rækkefølge de modtages fra SKAT. Dog foregår klagebehandlingen over vurderingen pr. 1. oktober 2007 særskilt. Her står medarbejdere der er lånt fra SKAT, for sekretariatsbetjeningen. Nævnet har oplyst at alle klager over denne vurdering forventedes forelagt for nævnet inden udgangen af 2010.

Vurderingsankenævn København har desuden oplyst at nævnet ikke har fastsat konkrete mål for sagsbehandlingstiden i denne type sager eller andre typer sager. Nævnet behandler sagerne hurtigst muligt og i den rækkefølge de er modtaget fra SKAT, og nævnet og sekretariatet har den generelle målsætning for sagsbehandlingstiden at sagerne behandles så hurtigt som de tildelte ressourcer giver mulighed for.

Nævnet har desuden oplyst at sekretariatsbetjeningen den 1. juli 2009 blev overført fra Ankenævnssekretariat Albertslund til Ankenævnssekretariat København som led i en større omstrukturering. Antallet af medarbejdere i sekretariaterne står imidlertid ikke mål med tilgangen af klager til nævnet. Derfor har man besluttet på landsplan at betjene de nævn der har de ældste sager, først.

Nævnet har oplyst at det forventedes at ca. 95 pct. af sagerne til landets vurderingsankenævn modtaget før 1. januar 2008 ville være færdiggjort til forelæggelse for ankenævnene inden 1. januar 2011.

Vurderingsankenævn København oplyste derudover i brevet af 13. oktober 2010 til mig at der på det tidspunkt verserede mellem 2.000 og 3.000 klagesager på vurderingsområdet i nævnet, og at der var 5 sagsbehandlere til rådighed til at behandle sagerne.

Den valgte prioritering af sagerne i vurderingsankenævnene hvorefter de sager der på landsplan er ældst, bliver behandlet først, kan i lyset af det indtryk jeg har fået af forholdet mellem antallet af sager og antallet af medarbejdere til at behandle sagerne, i sig selv ikke give mig anledning til kritik.

Jeg kan i lyset af de kapacitetsmæssige vilkår der de seneste år har været og fortsat er for Vurderingsankenævn København, heller ikke kritisere at nævnet ikke har opstillet konkrete mål for hvor hurtigt sagerne kan behandles.

Under hensyn til at ejendomsvurderinger foretages med 2 års intervaller, vil der i forlængelse af hver enkelt vurdering naturligt opstå en spidsbelastning hos (først SKAT og siden) vurderingsankenævnene fordi der bliver klaget nogenlunde samtidig i en lang række sager. Jeg mener ikke man kan forlange at vurderingsankenævnenes sagsbehandlingskapacitet skal være tilrettelagt og afpasset sådan at den store sagsmængde der periodisk opstår, til enhver tid kan afvikles umiddelbart uden at der må påregnes flaskehalsproblemer i sagsbehandlingen.

Det er dog min opfattelse at vurderingsankenævnene så vidt muligt bør indrette deres sagsbehandling sådan at man som borger kan påregne at en klagesag ved vurderingsankenævnet er afgjort inden den næste ordinære offentlige ejendomsvurdering 2 år senere. Dermed vil en fejl i ejendomsvurderingen fra forrige offentlige ejendomsvurdering ikke gå igen i den næste ejendomsvurdering.

Vurderingsankenævn København har oplyst at hvis nævnet modtager en klage over ejendomsvurderingen pr. 1. oktober 2008 i en sag hvor der tidligere er klaget over ejendomsvurderingen pr. 1. oktober 2006, og denne sag endnu ikke er færdigbehandlet, bliver de 2 sager behandlet sammen. Jeg mener denne prioritering i sig selv er rigtig i en situation hvor der er en meget stor mængde sager til behandling i nævnet. Jeg henviser herved også til det jeg har anført i afsnittet nedenfor om vurderingsankenævnets prioritering af sager. Men prioriteringen er efter min opfattelse utilstrækkelig ud fra den betragtning at borgeren ikke når at få en stillingtagen til den tidligere vurdering inden den næste ordinære offentlige ejendomsvurdering skal foretages.

På baggrund af de oplysninger jeg har modtaget fra Vurderingsankenævn København om vilkårene for nævnenes arbejdstilrettelæggelse, herunder om stigningen i antallet af klagesager set i forhold til de tildelte ressourcer, har jeg besluttet at rejse en generel sag af egen drift over for Skatteministeriet om sagsbehandlingstiderne i vurderingsankenævnene. Jeg anser ikke selskab (A) (eller selskab (B)) for at være parter i den sag, og selskab (A) vil ikke blive underrettet særskilt om resultatet af den generelle sag.

### **Vurderingsankenævnets prioritering af sager**

Selskab (A) har flere gange anmodet Vurderingsankenævn København om at få opprioriteret sagerne vedrørende de 5 ejendomme tilhørende selskab (B). Selskab (A) har henvist til at udfaldet af disse sager er væsentligt for alle selskab (B)'s kunder, dvs. borgerne i Københavns Kommune og en række omegnskommuner. De priser som selskab (B) tager hos forbrugerne for varme, gas, vand og afløb, er nemlig direkte afhængige af selskab (B)'s omkostninger. Ejendomsskatter udgør en ikke uvæsentlig del af disse omkostninger. Selskab (A) har desuden bl.a. anført at selskab (B) er underlagt nogle lovregler om prisfastsættelse og har et ønske om at kunne levere sine ydelser til borgerne så billigt som muligt.

Vurderingsankenævn København har afvist selskab (A)'s anmodninger om at få opprioriteret sagerne vedrørende de 5 ejendomme tilhørende selskab (B).

Nævnet har i udtalelsen af 27. august 2010 til mig oplyst at nævnets udgangspunkt er at klagerne behandles i den rækkefølge de modtages fra SKAT.

Dog har nævnet besluttet at følgende sagstyper bliver opprioriteret: klager over afgørelser efter ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, klager med fristoverskridelse, klager hvor formalitetsfejl medfører ugyldighed, anmodninger om genoptagelse af ankenævnets tidligere afgørelser og afvisninger.

Nævnet behandler desuden sager vedrørende vurderingen pr. 1. oktober 2007 særskilt (med udlånte medarbejdere fra SKAT).

Derudover har nævnet besluttet at behandle en senere klage over en vurdering pr. 1. oktober 2008 sammen med en verserende klage over 2006-vurderingen.

De resterende sager bliver behandlet i den rækkefølge de modtages fra SKAT.

Vurderingsankenævnet har oplyst at de valgte prioriteringsprincipper er en administrativ nødvendighed. Hvis nævnet løbende skulle foretage en vurdering af om der blandt de mange sager var enkeltsager der ud fra en saglig vurdering kunne begrunde opprioritering, ville den generelle gennemsnitlige sagsbehandlingstid for behandling af klager i nævnet blive forlænget yderligere.

Nævnet anerkender dog at der kan være helt særlige saglige hensyn der undtagelsesvis kan begrunde at de valgte prioriteringsprincipper tilsidesættes. Sagerne fra selskab (B) er imidlertid efter nævnets vurdering ikke af en sådan karakter.

Heroverfor har selskab (A) anført at der ved sagsbehandling altid skal inddrages alle saglige hensyn. Selskab (A) mener ikke at myndigheden kun kan inddrage hensynet til sig selv ved tilrettelæggelsen af sagsbehandlingen. Der må også inddrages f.eks. økonomiske hensyn og hensyn til borgernes retssikkerhed. Retningslinjerne for sagsbehandlingen i nævnet må efter selskab (A)'s opfattelse ikke afskære nævnet fra efter et konkret skøn at behandle enkelte sager forud for andre.

Ved nævnets beslutning om ikke at opprioritere selskab (B)'s 5 sager har nævnet afvejet de hensyn som selskab (A) har gjort gældende om bl.a. prisfastsættelsen for selskab (B)'s ydelser over for hensynet til sagsbehandlingen i nævnet i øvrigt, herunder hensynet til en så hensigtsmæssig udnyttelse af de tildelte sagsbehandlingsressourcer som muligt – generelt betragtet. Dette er ikke et hensyn til nævnet, men et hensyn til at sagerne generelt bliver afsluttet så hurtigt som muligt – dvs. et generelt hensyn til borgerne. Jeg kan ikke foretage denne afvejning på en anden og bedre måde end vurderingsankenævnet,

som i kraft af sin erfaring i det daglige arbejde med sagerne og sit overblik over sagsbeholdningen er nærmest til at foretage den afvejning.

Jeg kan derfor ikke kritisere at vurderingsankenævnet har besluttet ikke at opprioritere selskab (B)'s 5 sager.

Nævnets oplysninger om sin prioritering af sagerne generelt betragtet kan i øvrigt ikke give mig anledning til kritik.

Jeg er under hensyn til oplysningerne om de vilkår nævnet arbejder under, enig med nævnet i at en løbende vurdering af om enkeltsager skal opprioriteres på bekostning af andre, ville indebære en yderligere forlængelse af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i nævnet. Det er min opfattelse at en løbende omprioritering under de givne vilkår for nævnets arbejde ville være (uforholdsmæssig) ressourcekrævende. En opprioritering af en sag ud fra et givet kriterium ville efter lighedsbetragtninger i et vist omfang forpligte nævnet til også at opprioritere andre sager hvor det pågældende kriterium fremgår af sagen. Det undersøgelsesarbejde der skulle gøres i den forbindelse, ville i sig selv tage tid.

Selskab (A) har i brevet af 18. november 2010 til mig som led i sin argumentation henvist til et bestemt afsnit på s. 245 i 1. udgave af Jon Andersen mfl., Forvaltningsret. I afsnittet står der at forvaltningen formentlig ikke er frit stillet ved vægtningen af almene kriterier som værdispild og administrativ konvens. Der står også at kriterierne ikke uden videre har gennemslagskraft i forhold til kriterier der ligger inden for kerneområdet af bestemmelsens formål.

En nyere fremstilling af samme spørgsmål findes i 2. udgave af bogen på s. 359 (Jon Andersen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002)). Afsnittet angår imidlertid ikke myndighedens tilrettelæggelse af sagsbehandlingen og dens prioritering af sager. Afsnittet angår skønsafvejningen og inddragelse og vægtning af saglige og lovlige kriterier når myndigheden træffer afgørelse.

## Underretning

Pkt. 206-207 i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven (vejledning nr. 11740 af 4. december 1986) indeholder følgende retningslinjer:

**'206.** Hvis en forvaltningsmyndighed som følge af sagens karakter eller den almindelige sagsbehandlingstid for den pågældende myndighed ikke kan træffe afgørelse inden kortere tid efter sagens modtagelse, bør myndigheden give den, der er part i sagen, underretning om, hvorpå sagen beror og så vidt muligt oplysning om, hvornår myndigheden regner med, at afgørelsen kan foreligge.

**207.** Myndigheden bør endvidere give den, der er part i sagen, underretning, når behandlingen af den konkrete sag på grund af særlige omstændigheder vil tage længere tid end sædvanligt.'

Jeg har tidligere udtalt mig om spørgsmålet om offentlige myndigheders underretning af klagere jf. punkt 206 og 207 i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven, bl.a. i Folketingets Ombudsmands beretning for 2001, s. 807 ff\* (se s. 863, 2. spalte). I den forbindelse udtalte jeg bl.a. følgende:

'Herefter har myndigheden ikke blot pligt til at underrette parten i tilfælde hvor sagen trækker længere ud end myndigheden i den konkrete sag (eventuelt som svar på en rykker) har givet udtryk for overfor parten, men også i tilfælde hvor sagsbehandlingen bliver mere langvarig end det ud fra partens synspunkt med rimelighed kan forventes. Myndigheden må således vurdere hvor lang tid parten med rimelighed kan forvente at der i almindelighed vil medgå til behandlingen af en sag af den omhandlende art, og – når dette tidsrum er forløbet – underrette parten om at behandlingen af sagen trækker ud, og så vidt muligt om hvornår sagen kan forventes afsluttet.'

Jeg udtalte i den forbindelse at der i en sådan situation burde gives underretning efter pkt. 206 og 207 i Justitsministeriets vejledning ca. hver 3. måned.

Dette har jeg gentaget f.eks. i Folketingets Ombudsmands beretning for 2007, s. 650\*, og for 2008, s. 517\* og s. 534 f\*.

Vurderingsankenævn København har i udtalelsen af 27. august 2010 til mig beskrevet sin praksis for underretning således:

'Der vil i alle sager der har været verserende i mere end 12 måneder, og hvor der ikke har været telefonisk eller skriftlig kontakt med klageren/repræsentanten udover standardkvitteringsskrivelsen, blive givet meddelelse om årsagen til, at sagsbehandlingen trækker ud, og så vidt det er muligt gives en oplysning om, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge. I sager hvor det på et tidligere tidspunkt kan forudses, at sagsbehandlingstiden vil overstige 12 måneder, vil der allerede på dette tidspunkt blive tilskrevet klager/repræsentant, hvori det meddeles, at sagen ikke kan forventes afgjort indenfor 12 måneder. Samtidig gives der meddelelse om årsagen hertil, samt så vidt muligt oplysninger om, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.'

Selskab (A) har i brevene af 16. september og 18. november 2010 til mig bl.a. givet udtryk for at det bør være en administrativ rutine at der jævnligt foretages sagsbehandlingsskridt i alle sager. Herved undgår man at der kommer store 'døde perioder' i sagsbehandlingen. Vurderingsankenævnets kriterier sikrer ikke mod 'døde perioder'.

Nævnet modtog selskab (B)'s 5 sager fra SKAT i perioden fra den 3. til den 11. marts 2008. Der blev sendt kvitteringsbreve til selskab (B) den 8. og 9. april 2008. Der blev ikke i den forbindelse angivet en forventet tidshorisont. Det skete først den 16. juli 2009 – umiddelbart efter at selskab (A) var indtrådt som partsrepræsentant i sagerne. Her skrev nævnet at der måtte forventes en yderligere sagsbehandlingstid på 9 måneder. Den 22. januar 2010 skrev nævnet til selskab (A) som svar på selskab (A)'s rykker i brev af 18. januar 2010 at der måtte forventes at gå 1 år før sagerne kunne forelægges for nævnet. I udtalelsen til mig har nævnet oplyst at sagerne nu forventedes forelagt for nævnet medio 2011.

Vurderingsankenævnet må lige fra nævnet i marts 2008 modtog selskab (B)'s klager fra SKAT, have været klar over at sagerne på grund af det meget store antal klagesager ikke realistisk ville kunne færdigbehandles inden for rimelig tid.

Derfor havde det efter min opfattelse været rigtigst hvis nævnet allerede i sine kvitteringsbreve havde angivet en tidshorisont for sagernes (tidligste) forventede afslutning.

Jeg mener det er beklageligt at nævnet først efter lidt over 15 måneder oplyste en forventet tidshorisont for sagernes afslutning.

Jeg har gjort Vurderingsankenævn København bekendt med min opfattelse.

Derudover kan nævnets underretninger af selskab (A) om den forventede sagsbehandlingstid ikke give mig anledning til kritik.

Med den viden nævnet har og har haft om udsigterne til hvornår sagerne realistisk vil kunne færdigbehandles, ville det efter min opfattelse være en forkert anvendelse af nævnets meget begrænsede ressourcer og et forsinkende element i sagerne hvis nævnet skulle give selskab (A) underretning f.eks. hver 3. måned om hvad sagerne beroede på.

Jeg er således henset til de oplysninger jeg har modtaget om vilkårene for nævnets arbejde, ikke enig med selskab (A) i at nævnet rutinemæssigt skulle foretage sagsbehandlingsskridt – hvorved jeg forstår underretninger om den forventede sagsbehandlingstid – så 'døde perioder' kunne undgås. Hvis dette skulle ske i alle nævnets sager, ville det efter min opfattelse forlænge den gennemsnitlige sagsbehandlingstid mærkbart.

Jeg bemærker i den forbindelse at jeg ikke har forstået selskab (A) sådan at selskabet med omtalen af hvordan man undgår 'døde perioder', er fortaler for at (alle) sager burde blive behandlet sideløbende og på samme tid. En sådan organisering af arbejdet ville efter min opfattelse være en uheldig anvendelse af en myndigheds ressourcer.

Jeg foretager mig herefter ikke mere i anledning af selskab (A)'s klage over sagsbehandlingstiden i sagerne om vurderingerne af selskab (B)'s 5 ejendomme.  
..."

### **Sagsfremstilling**

Sagen drejer sig om ejendomsvurderingerne pr. 1. oktober 2006 for 5 ejendomme ejet af selskab B. Ejendommene er beliggende (...).

Jeg har så vidt ses ikke modtaget samtlige akter i de 5 sager fra Vurderingsankenævn København. Jeg mener dog på baggrund af det materiale jeg har modtaget, at kunne udtale mig om sagsbehandlingen, herunder sagsbehandlingstiden, i de 5 sager.

Jeg er ikke klar over hvornår SKAT traf afgørelse i de 5 sager, men det fremgår af de akter jeg har modtaget fra Vurderingsankenævn København, at ankenævnssekretariatet den 13. juni 2007 forlængede fristen for at klage over SKAT's afgørelser i sagerne til (lørdag) den 1. december 2007.

Jeg forstår det sådan at selskab B den 30. november 2007 klagede til SKAT over ejendomsvurderingerne pr. 1. oktober 2006 som SKAT havde foretaget for de 5 ejendomme.

Det fremgår af den sags- og datoliste jeg har modtaget fra vurderingsankenævnet, at nævnet fra SKAT modtog klagen i de 5 sager i perioden fra den 3. til den 11. marts 2008.

I breve af 8. og 9. april 2008 bekræftede Vurderingsankenævn København modtagelsen af klagen fra selskab B vedrørende de 5 ejendomme. Der blev ikke i den forbindelse angivet en forventet sagsbehandlingstid.

Blandt de akter jeg har modtaget fra nævnet, ligger et brev af 10. juli 2009 fra selskab A hvor selskabet meddelte vurderingsankenævnet at det indtrådte som partsrepræsentant i sagen om ejendommen beliggende (...). Selskab A bad bl.a. om oplysning om hvad sagen beroede på, og om at sagen blev fremskyndet.

Jeg lægger til grund at selskab A sendte tilsvarende breve til nævnet i forbindelse med de øvrige 4 ejendomme.

Den 16. juli 2009 skrev Vurderingsankenævn København bl.a. følgende svar til selskab A:

"Nævnet behandler som udgangspunkt sagerne efter hvornår de er modtaget. I øjeblikket behandles sager indgået i juni 2007.

Den omhandlede sag er endnu ikke tildelt en sagsbehandler. Grundet omstrukturering og personalemangel må der forventes en yderligere sagsbehandlingstid på 9 måneder."

Jeg lægger til grund at nævnet skrev tilsvarende breve til selskab A i de øvrige 4 sager.

I et brev af 18. januar 2010 skrev selskab A igen til Vurderingsankenævn København og spurgte til sagen og til hvornår den kunne forventes afsluttet.

Jeg lægger til grund at selskab A skrev tilsvarende breve i de øvrige 4 sager.

Vurderingsankenævn København skrev bl.a. følgende i et brev af 22. januar 2010:

"Nævnet behandler klagerne efterhånden som de modtages fra Skat. Grundet et meget stort antal klager har det desværre endnu ikke været muligt at behandle jeres klage. Dette vil ske så hurtigt som muligt. Dog må det forventes at der går mindst 1 år, inden sagen er parat til at blive forelagt nævnet."

Jeg lægger til grund at nævnet skrev tilsvarende breve i de øvrige 4 sager.

Den 28. januar 2010 skrev selskab A bl.a. følgende til Vurderingsankenævn København vedrørende alle 5 sager:

”Ejendommene er ejet af selskab (B), der leverer varme, gas, vand og afløb til København og andre omegnskommuner.

Prisen på disse basale ydelser er reguleret af det offentlige, og følger de udgifter, som selskab (B) har ved driften, herunder udgifter til bygninger i form af ejendomsskatter, forsikringer m.v.

Den direkte sammenhæng mellem priserne på varme, gas, vand og afløb i København og de ovenfor benævnte verserende klagesager for selskab (B), kan bedst forstås på baggrund af følgende forklaring afgivet af (...) fra Ejendomme & Services hos selskab (B).

*’Selskab (B) er et aktieselskab ejet af Københavns Kommune. Selskab (B) leverer varme, gas, vand og afløb til borgere i København samt en række omegnskommuner. Selskab (B) tjener ikke penge på salget af sine fire forsyninger. I henhold til lovgivningen skal indtægter og udgifter balancere – det såkaldte hvile-i-sig-selv princip – og priserne modsvarer således de udgifter, der er forbundet med produktion og distribution af den enkelte forsyning.*

*Med udgangspunkt i ovenstående, er det vigtigt, selskab (B) kan omkostningsbestemme sine ejendomme. De (skatte)udgifter, der er på selskab (B)’s ejendomme, videresendes direkte til forbrugeren i form af prisen på forsyningen. Er skatteomkostningen på en ejendom forkert bliver prisen på vandet forkert!*

*Med den nyligt vedtagne vandsektorlov lægges der nu loft over, hvor meget vandprisen må stige. Det betyder, at det er nødvendigt for selskab (B) at kende sine skatteomkostninger på ejendommene. Selskab (B) har for alle sine forsyninger leveringspligt, hvilket samtidig betyder, at forbrugeren ikke frit kan skifte leverandør. Videre har den offentlige ejendomsvurdering direkte sammenhæng med den forsikringspræmie som selskab (B) skal betale for at få forsikret sine ejendomme. Denne omkostning afspejles også direkte i prisen for forbrugeren.*

*Der appelleres derfor til vurderingsankenævnet om snarest at behandle de sager, der vedr. genoptagelse af 2006-vurderingerne for selskab (B)’s ejendomme.”*

Vurderingsankenævn København svarede den 12. februar 2010 i alle 5 sager at der ”overordnet henvises til skrivelse af 22. januar 2010.”

Selskab A skrev igen til Vurderingsankenævn København den 13. april 2010. Selskabet bad om at komme i dialog med vurderingsankenævnet og oplyste at selskab B ikke stiltiende kunne vente endnu et år på at der blev truffet afgørelser. Udfaldet af sagerne var væsentligt for alle selskab B’s kunder, dvs. borgerne i Københavns Kommune og en række omegnskommuner. Selskab B var desuden underlagt nogle lovregler om prisfastsættelse og havde et ønske om at kunne levere sine ydelser til borgerne så billigt som muligt.

Vurderingsankenævn København (ved Ankenævnssekretariat København) svarede på selskab A’s brev den 23. april 2010. Nævnet skrev bl.a. følgende:

”Den 1. juni 2009 overtog Ankenævnssekretariat København betjeningen af Vurderingsankenævn København fra Ankenævnssekretariatet Albertslund. I de 11 måneder der nu er gået, er sekretariatets medarbejdermæssige indsats på opgaven øget fra 1 til 6 medarbejdere. Samtidig hermed er forberedelse af klager vedrørende 2007-vurderingen overført til en særskilt enhed uden for sekretariatet dedikeret netop til denne opgave. Beklageligvis har dette endnu ikke gjort det muligt at få afviklet den eksisterende sagspukkel.

På baggrund af henvendelser om de meget lange sagsbehandlingstider fra andre klagere har vurderingsankenævnet ved flere lejligheder drøftet prioriteringen af den aktuelle sagsbeholdning.

Det har været og er fortsat nævnets opfattelse, at de ressourcer der sekretariatsmæssigt stilles til rådighed for behandling af nævnets sager skal anvendes således, at de sager der er modtaget først også behandles først.

Nævnet har stor respekt og forståelse for den ofte vanskelige situation, som den lange sagsbehandlingstid efterlader den enkelte klager i. Under de givne rammer finder nævnet imidlertid ikke at kunne tage ansvar for at fremme konkrete sager på bekostning af andre.

I lighed med nævnet har jeg stor forståelse for den vanskelige situation den lange sagsbehandlingstid stiller selskab (B) og andre i.

I lyset af nævnets prioritering og de ressourcer jeg får stillet til rådighed for opgaveløsningen, kan jeg som sekretariatschef desværre alene give tilsagn om, at vi i sekretariatet bestræber os til det yderste på at udnytte vores begrænsede ressourcer bedst muligt med henblik på at sikre en så korrekt og hurtig sagsbehandling som muligt.”

I et brev af 7. maj 2010 klagede selskab A til mig over Vurderingsankenævn Københavns sagsbehandlingstid. Selskabet har henvist til at offentligheden har en væsentlig økonomisk interesse i at netop selskab B's klagesager bliver afgjort hurtigst muligt. De priser som selskab B tager hos forbrugerne for varme, gas, vand og afløb, er nemlig direkte afhængige af selskab B's omkostninger. Ejendomsskatter udgør en ikke uvæsentlig del af disse omkostninger.

Selskab A bad mig i sin klage om af egen drift at tage spørgsmålet om sagsbehandlingstiderne ved vurderingsankenævnene op generelt. Selskabet bad mig desuden om at tage stilling til den forløbne sagsbehandlingstid vedrørende selskab B's 5 ejendomme.

Jeg bad den 1. juli 2010 Vurderingsankenævn København om en udtalelse om den tid vurderingsankenævnet indtil da havde brugt på at behandle sagen, og om at låne mig sagens akter. Jeg bad også vurderingsankenævnet om at sende mig en datoliste over de ekspeditioner der var foretaget i sagen. Jeg bad endvidere nævnet om at angive i hvilket omfang det havde givet underretning om at sagen trak ud. Endelig bad jeg nævnet om at oplyse om det havde fastsat regler for hvor hurtigt det ønskede at behandle sager af denne type, og hvis dette var tilfældet, om at oplyse hvilke mål for sagsbehandlingstiden der var fastsat.

Den 30. august 2010 modtog jeg Vurderingsankenævn Københavns udtalelse af 27. august 2010. Nævnet skrev bl.a. følgende i sin udtalelse:

#### **”Nævnets prioritering af sager**

Vurderingsankenævn København har pt. over 2.700 uafsluttede sager, hvoraf 650 vedrører vurderingen pr. 1. oktober 2006. Sagsbeholdningen har været kraftigt stigende i de sidste par år.

Nævnets udgangspunkt er, at klagerne behandles i den rækkefølge de modtages fra Skat. Til dette udgangspunkt er der nogle få fravigelser. Eksempelvis foregår klagebehandlingen over vurderingen pr. 1. oktober 2007 i et projekt, hvor indlånte medarbejdere fra Skat står for sekretariatsbetjeningen. Det forventes at alle klager over denne vurdering er klar til forelæggelse for nævnet inden udgangen af 2010.

I forhold til alle andre klager, finder nævnet, at følgende sagstyper skal udtages til prioriteret behandling:

- Klager over afgørelser efter ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3,
- Klager med fristoverskridelse
- Klager hvor formalitetsfejl medfører ugyldighed
- Anmodninger om genoptagelse af ankenævnets tidligere afgørelser
- Afvisninger

Idet nævnet har en stor mængde ubehandlede klager, er der inden færdigbehandlingen af klagerne over vurderingen pr. 1. oktober 2006 foretaget en ny vurdering pr. 1. oktober 2008. Er 2008-vurderingen påklaget og oversendt til nævnet inden påbegyndelsen af sagsbehandlingen af 2006-klagen, behandles 2006- og 2008-klagerne samtidigt.

Ud over denne prioritering finder nævnet ikke, at enkelte sager kan fremmes på bekostning af andre. Det er i denne sammenhæng nævnets opfattelse, at en løbende vurdering af, om der blandt de mange sager er enkeltsager, der sagligt kunne begrunde en særlig prioritering, i givet fald vil indebære en yderligere forlængelse af den i forvejen lange gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Der vil i alle sager der har været verserende i mere end 12 måneder, og hvor der ikke har været telefonisk eller skriftlig kontakt med klageren/repræsentanten udover standardkvitteringsskrivelsen, blive givet meddelelse om årsagen til, at sagsbehandlingen trækker ud, og så vidt det er muligt gives en oplysning om, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge. I sager hvor det på et tidligere tidspunkt kan forudses, at sagsbehandlingstiden vil overstige 12 måneder, vil der allerede på dette tidspunkt blive tilskrevet klager/repræsentant, hvori det meddeles, at sagen ikke kan forventes afgjort indenfor 12 måneder. Samtidig gives der meddelelse om årsagen hertil, samt så vidt muligt oplysninger om, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.

### **Sagsbehandlingstiden i forhold til 5 påklagede ejendomsvurderinger pr. 1. oktober 2006 ejet af selskab (B)**

Klagerne er registreret som modtaget af nævnet imellem den 3. og 11. marts 2008, og der er sendt kvitteringsskrivelser til selskab (B) den 8. og 9. april 2008.

I perioden imellem kvitteringerne og nu, har der været diverse skrivelser imellem sekretariatet og selskab (A), der er indtrådt som repræsentant. Skrivelserne har som hovedregel omhandlet den forventede sagsbehandlingstid og muligheden for at fremme de omhandlende sager. I juli 2009 oplyser nævnet, at der må forventes en yderligere sagsbehandlingstid på 9 måneder, og den 22. januar 2010, i et svar på en henvendelse fra selskab (A), forlænges den forventede sagsbehandlingstid med yderligere 12 måneder.

Der er anmodet om, og givet fuld aktindsigt i sagen til klagers repræsentant.

Den 6. juni 2010 blev der afholdt et møde imellem selskab (A) og repræsentanter fra Ankecentret og Ankenævnssekretariat København, hvor sagsbehandlingstiderne ved Vurderingsankenævn København – og især på selskab (B)'s sager – blev diskuteret.

Ud over den her omtalte korrespondance, er der pr. dags dato ikke sket sagsbehandlende tiltag i sagen.

Nævnet behandler sagerne hurtigst muligt og i den rækkefølge de er modtaget fra Skat. Sagsbehandlingstiden på de konkrete sager er dermed udtryk for den aktuelle generelle tendens for nævnets sagsbehandlingstid.

Nævnet har ikke fastsat konkrete mål for sagsbehandlingstiden på klager over den almindelige vurdering. Nævnet har ej heller konkrete mål på sagsbehandlingstiden for andre typer sager. Nævnet og sekretariatet har dog den generelle målsætning for sagsbehandlingstiden, at sagerne behandles så hurtigt som de tildelte ressourcer giver mulighed for.

Frem til den 1. juli 2009 blev nævnet sekretariatsbetjent af Ankenævnssekretariat Albertslund, hvorefter betjeningen blev overført til Ankenævnssekretariat København som led i en større omstrukturering af Skats ankesøjle. Sekretariatsbetjeningen af nævnet har i en længere periode været karakteriseret ved, at antallet af medarbejdere allokert til de omtalte sekretariats løsninger af denne opgave ikke har stået mål med beholdningen og tilgangen af klager til nævnet.

Ankecentret har blandt andet i det lys netop iværksat en omfordeling af ressourcerne i forhold til betjeningen af de nævn der har de ældste sager. Det forventes på den baggrund, at ca. 95 % af sagerne til landets vurderingsankenævn modtaget før 1. januar 2008 er færdiggjort til forelæggelse for ankenævnene inden 1. januar 2011.

Nævnet forventer, at få forelagt de omhandlede sager fra selskab (B) til behandling medio 2011.”

Selskab A har i et brev af 16. september 2010 skrevet følgende bemærkninger til nævnets udtalelse:

”Selskab (A) skal bemærke, at der altid ved sagsbehandling og ved prioriteringer skal inddrages alle saglige hensyn – og dette ikke kun hensyn, der taler til ’administrativ behagelighed’ men bestemt også økonomiske hensyn og retssikkerhedshensynet for borger, selskab m.v.

Selskab (A) finder, at det på det generelle plan ikke kan være sagligt forsvarligt at skulle tillægge overvægt ved inddragelsen af hensynet til administrationen/administrativ konvens i sagsgangen m.v.

Konkrete sager, der har betydning for parten, men også for en bred kreds af borgere m.v., skal også opprioriteres. Der skal altså med de ’generelle retningslinjer’ ikke lægges hindringer i vejen for konkrete skøn for hurtigere behandling af de enkelte sager, og ligeledes ikke en prioriteringsliste som mekanisk afskærer andre generelle kriterier for forrang.

En sådan betydning kan bestå i respekt for afvejningen af et kriterium så som sagens ’principielle betydning’ – og det vil altid være et lovligt og sagligt kriterium også ved planlægningen af sagsgangen/sagsbehandlingstiden.

I øvrigt bør alle sager, der indgår til en klagemyndighed, have en administrativ rutine – dvs. at der jævnligt sker et eller andet sagsbehandlingsskridt – som sikrer, at der ikke kommer store ’døde perioder’. Ingen af de nævnte kriterier, som vurderingsankenævnets formand foreslår, sikrer mod ’døde perioder’.

Vurderingsankenævnets praksis er, at der ikke foretages en løbende vurdering af, om der er saglige grunde til at fravige den beskrevne prioriteringsrækkefølge.”

Vurderingsankenævn København fremsatte i et brev af 13. oktober 2010 følgende bemærkninger til selskab A’s brev af 16. september 2010:

”Nævnet opfatter ikke de valgte prioriteringsprincipper som udtryk for en ’administrativ behagelighed’, men for en administrativ nødvendighed.

Nævnet er enig i, at der i konkrete sager kan være helt særlige saglige hensyn, der undtagelsesvist kan begrunde, at de valgte prioriteringsprincipper tilsidesættes. Nævnet er imidlertid af den opfattelse, at sagerne fra selskab (B) ikke er af denne karakter.

Selskab (A) er af den opfattelse, at alle sager, der indgår til en klagemyndighed løbende bør gennemgå sagsbehandlingsskridt som sikrer, at der ikke kommer store ’døde perioder’ i behandlingen af den enkelte sag.

I en situation som den aktuelle med 2-3.000 verserende sager og 5 sagsbehandlere til rådighed for betjening af vurderingsområdet i Ankenævnssekretariat København vil ’døde perioder’ i de enkelte sager desværre være uundgåelige.”

Selskab A fremsatte i et brev af 18. november 2010 følgende bemærkninger til vurderingsankenævnets brev af 13. oktober 2010:

”Selskab (A) er ikke enige i Vurderingsankenævn Københavns bemærkninger og har følgende kommentarer hertil.

## **Bemærkninger**

Vurderingsankenævn København ved formanden medgiver i skrivelsen af 25. oktober 2010 [her må menes 13. oktober 2010; min bemærkning], at

’der i konkrete sager kan være helt saglige hensyn, der undtagelsesvist kan begrunde, at de valgte prioriteringsprincipper tilsidesættes.’

Det er dog nævnets opfattelse, at der ikke i denne sag er forhold, der berettiger en tilsidesættelse af prioriteringsrækkefølgen.

Nævnet mener, at de grundet antallet af aktive sager og antallet af medarbejdere i sekretariatet er undskyldt for at foretage løbende sagsbehandling for at sikre imod 'døde perioder'.

Selskab (A) skal bemærke, at en sådan ensidig fokusering på et enkelt kriterium i sagsbehandlingen ikke er i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper om afvejning af kriterier i forvaltningen.

Tilmed kan der ikke opstilles 'mekaniske bevisformodninger' så afskæring af hensyn sker så kraftigt – og derfor er formuleringen 'der undtagelsesvist kan begrunde' ikke korrekt.

Ved nævnets afvejning af om der skal ske løbende sagsbehandling, lægges der ensidigt og mekanisk vægt på administrativ konvens.

Det følger bl.a. af Hans Gammeltoft-Hansen, Jon Andersen, Kaj Larsen og Karsten Loiborg: Forvaltningsret 1. udgave s. 245:

'Forvaltningen er formentlig heller ikke frit stillet ved vægtningen af almene kriterier som værdispild og administrativ konvens. Sådanne kriterier har ikke uden videre gennemslagskraft i forhold til kriterier, der ligger indenfor kerneområdet af bestemmelsens formål.'

I den offentlige forvaltning kan forvaltningen ikke ensidigt lægge vægt på et enkelt argument, der alene tager hensyn til forvaltningens interne forhold, og den for dem mest hensigtsmæssige tilrettelæggelse af arbejdsgangen, også selv om der er mange sager til behandling hos den pågældende myndighed.

Selskab (A) skal fastholde, at der skal ske en individuel og løbende vurdering af, om de sager, der ligger til behandling ved nævnet, skal prioritere sagsbehandlingen af sagen.

Dette skal som minimum ske, når nævnet gøres opmærksom på, at der er særlige forhold, der gør sig gældende i den individuelle sag.

I ekstreme tilfælde må myndigheden indkalde yderligere bistand for løsning af 'pukler' – så klagebehandling kan afvikles."

Vurderingsankenævn København meddelte mig i et brev af 8. december 2010 at nævnet ikke havde yderligere bemærkninger til sagen.

Jeg meddelte den 15. december 2010 selskab A, med kopi til vurderingsankenævnet, at jeg ville forsøge at behandle sagen på det foreliggende grundlag, men at jeg på daværende tidspunkt ikke kunne sige noget om hvornår sagen kunne forventes færdigbehandlet.

NOTER: (\*) FOB 2001, s. 807 ff (se s. 863, 2. spalte), FOB 2007, s. 650, og FOB 2008, s. 517 og s. 534.